

yetten ayrıldı, daha sonra Karahisar ve Karasi mutasarrıflığı yaptı. Bâlâ rütbe-siyle Harem-i şerif müdürü oldu (1876). Bu arada kendisine bazı siyasî meseleleri halletmek üzere Trablus, Girit, Lübnan gibi yerlerde geçici görevler de verildi. Medine'de bulunduğu sırada orada vefat etti. Ölüm tarihi *Sicill-i Osmânî*'de 1877, *Osmanlı Müellifleri*'nde 1880 olarak gösterilmişse de bu tarihlerden biraz daha sonra öldüğü tahmin edilmektedir.

Atâ Bey, yaptığı devlet hizmetlerinden ziyade beş ciltlik *Târih*'i ile şöhret kazanmıştır. O zamana kadar kullanılmamış bazı kaynaklardan da faydalananak kaleme aldığı bu eseri, saray ve bilhassa Enderun teşkilâtı için oldukça önemlidir. Birinci ciltte eserin yazılış sebebi, Osman Gazi'den Kanûnî'ye kadar saray ve Enderun teşkilâtı, kanunları, âdâbı, saray mensuplarının görevleri, teşkilâtla ilgili bazı terimler üzerinde durmuş; ikinci ciltte Enderun ve saraydan yetişen yetmiş dokuz sadrazam, üç şeyhülislâm, otuz altı kaptanpaşa ve diğer bazı rütbe ve makam sahiplerinin biyografilerini anlatmış; üçüncü ciltte

XIX. yüzyılın bazı devlet adamları ile kendisinin bulunduğu memuriyetleri, eserin hazırlanış sırasında faydalandığı kaynakları ve müelliflerini belirtmiş; dördüncü ciltte Osmanlı padişah ve şehzadeleriyle Enderun'dan yetişen şairlerin hayatlarına dair bilgiler ve şiirlerinden örnekler; beşinci ciltte de padişahlara göre kronolojik kısa bir Osmanlı tarihi ile nazım ve nesir halinde bazı metinler vermiştir. Eserin bilhassa Enderun ve saray teşkilâtı ile II. Mahmud ve Abdülmecid devirlerinden bahseden kısımları önemlidir. Müellif eserin üçüncü cildinde babasının ve kendisinin tayin edildiği memuriyetler, üstlendiği siyasî görevler hakkında da müstakil başlıklar halinde ayrıntılı bilgi vermektedir.

Atâ Bey'in *Târih*'i beş cilt halinde 1293'te İstanbul'da basılmıştır. Birinci, ikinci ve üçüncü ciltlerin başında devrin tanınmış birçok devlet adamı ve bilgini-nin takrizleri yer almaktadır. Aynı zamanda şiir de yazan Atâ Bey'in kendi hattı ile bir divanı vardır (Millet Ktp., Ali Emîrî, Manzum, nr. 360). Arapça'dan müellifi tesbit edilemeyen *Tuhfetü'l-fârisîn fi ahvâli huyûli'l-mücâhidîn* (Süleymaniye Ktp., Bağdatlı Vehbi, nr. 1503) adlı at ve atçılık sanatıyla ilgili bir eser tercüme etmiştir. Ayrıca *Râgıb Paşa Mecmuası*'na zeyil sayılan ve *Tayyazâde Mecmuası* adıyla tanınan eserinde çeşitli biyografiler, bir kısım tarihî olaylara ait notlar ve bazı manzum parçalar bulunmaktadır (Millet Ktp., Ali Emîrî, nr. 81-82).

BİBLİYOGRAFYA :

Atâ Bey, *Târih*, III, 95-108, 120, 206, 228, 239, 247, 251-254; *Sicill-i Osmânî*, III, 481-482; *Osmanlı Müellifleri*, III, 108; İbnülemin, *Son Asır Türk Şairleri*, I, 117-120; Babinger (Üçok), s. 397-398; Levend, *Türk Edebiyatı Tarihi*, I, 175; Nihal Erk, "Tuhfetü'l-fârisîn fi ahvâli huyûli'l-mücâhidîn", *DTCFD*, XVII/3-4 (1959), s. 495-511; "Atâ", *TA*, IV, 78-79.

MEHMET İPŞİRLİ

ATÂ b. DİNÂR

(عطاء بن دينار)

Ebü'z-Zeyyât (Ebû Talha)

Atâ b. Dînâr el-Hüzelî

(ö. 126/744)

Mısırlı tefsir ve hadis âlimi.

Hayatı hakkında bilgi yoktur. Saîd b. Cübeyr, Hakîm b. Şüreyk ve Ebû Yezîd el-Havlânî gibi âlimlerden rivayette bulunmuştur. Ancak Saîd b. Cübeyr'den rivayet ettiği tefsiri ondan bizzat alma-

mış, Halife Abdülmelik b. Mervân'ın isteği üzerine Saîd b. Cübeyr'in telif ettiği bu eseri Emevî sarayında bularak rivayet etmiştir. Doğrudan doğruya Saîd b. Cübeyr'den herhangi bir şey duymuş değildir. Amr b. Hâris, Saîd b. Ebû Eyyüb ve İbn Lehîa gibi birçok kişinin kendisinden rivayette bulunduğu Atâ b. Dînâr güvenilir bir muhaddis (sika, sadûk) olarak değerlendirilmiş, rivayetleri *Şa-âhîh-i Buḥârî* ile Ebû Dâvûd ve Tirmizî'nin sünenlerinde yer almıştır. Atâ b. Dînâr Mısır'da vefat etmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Buhârî, *et-Târîḥu'l-kebrî*, VI, 473; İbn Ebû Hâtim, *el-Merâsîl*, Beyrut 1403/1983, s. 131; *el-Cerḥ ve't-ta'dîl*, VI, 332; Zehebî, *Mizânü'l-İ'tîdâl*, III, 69-70; İbn Hacer, *Tehzîbü't-Tehzîb*, VII, 198-199; *Keşfü'z-ẓunûn*, I, 453; Sezgin, *GAS*, I, 32.

ABDULLAH AYDEMİR

ATÂ b. EBÜ REBÂH

(عطاء بن أبي رباح)

Ebü Muhammed Atâ b. Ebî Rebâh

Eslem el-Kureşî

(ö. 114/732)

Tâbiîn devri Mekke

fıkıh mektebinin tanınmış temsilcisi, muhaddis ve müfessir.

Doğum tarihi kesin olarak bilinmeyen Atâ, Nübye asıllı bir aileden olup Yemen'in Cened şehrinde dünyaya geldi. Kaynaklarda Hz. Ömer veya Hz. Osman'ın hilâfeti sırasında (bazılarına göre 27/647 yılında) doğduğuna dair rivayetler vardır. Mekke'ye çok küçük yaşta giden ve orada pek çok sahâbiden ilim öğrenen Atâ, Mekkeli Benî Fihri veya Cumah ailesinin mevlâ'sı idi. Bizzat kendisi, görüştüğü ve kendilerinden hadis rivayet ettiği sahâbî sayısının 200'e vardığını söylemektedir. Bunlar arasında İbn Abbas, İbn Ömer, Âişe, Câbir b. Abdullah, Muâviye, Abdullah b. Zübeyr ve Ebû'd-Derdâ gibi sahâbenin önde gelenleri bulunmaktadır. Kendisinden hadis rivayet eden ve ilim tahsilinde bulunanlar arasında da Mücâhid, İbn Cüreyc, Ebû Hanîfe, Evzâl, Zührî, Amr b. Dînâr, İbn Ebû Leylâ ve daha birçok tanınmış tâbiîn devri âlimi vardır. Atâ, Emevî hânedânına karşı halifeliliğini ilân eden Abdullah b. Zübeyr'in mücadele yıllarında onun safında yer almış ve bir çarpışma sırasında kılıç darbesiyle bir eli kesilmiştir. Biri daha önce kör olan gözlerinden diğeri de hayatının sonlarına doğru görmez olmuş ve 732 tarihinde Mekke'de

Tayyazâde Atâ Bey'in tercüme ettiği *Tuhfetü'l-fârisîn* adlı eserin ilk sayfası (Süleymaniye Ktp., Bağdatlı Vehbi, nr. 1503)

vefat etmiştir. Kaynaklarda vefat tarihinin 733 olduğuna dair rivayetler de vardır. Doğum tarihiyle ilgili farklı bilgiler sebebiyle, öldüğünde yaşıнын seksen sekiz veya 100 olduğu söylenmektedir.

Hicaz fıkıh mektebinin teşekkülünde önemli bir yeri olan Atâ b. Ebû Rebâh, İbn Abbas gibi büyük bir sahâbî tarafından, "Ey Mekke halkı! Atâ gibi bir zat aranızdayken niçin benim etrafımda toplanıyorsunuz?" sözleriyle övülmüştür. Aynı ifade kaynaklarda İbn Ömer'e de atfedilmektedir. Atâ'nın ilim, ahlâk ve faziletteki üstünlüğü Ebû Hanîfe, İbn Cüreyc, Katâde, Evzâi, Ebû Ca'fer el-Bâkır ve onun devrinde yaşamış birçok meşhur ilim adamı tarafından da dile getirilmiştir. İbn Abbas'tan sonra Mescid-i Harâm'da öğretim kürsüsüne Atâ oturmuş ve Mekke'de halkın fetva mercii olmuştur. Kaynaklarda özellikle hac konularında zamanının en yetkili fıkıh âlimi olarak zikredilir. Kendisinden nakledilen fikhî görüşlerden, devrinde yaşamış birçok âlim gibi onun da nas bulunmayan konularda gerektiğinde kendi ictihadıyla (re'y) hüküm verdiği anlaşılmaktadır. Mekke'de büyümesi, ilk hadis ve fıkıh tahsilini orada yapmış olması sebebiyle İmam Şâfiî'nin Atâ'nın şahsî görüşlerinden daha çok etkilendiği söylenebilir (Beyhakî, I, 501; İbn Kayyim, IV, 156).

Kaynakların tefsire dair eser sahibi olduğunu kaydettikleri Atâ'nın tefsirle ilgili rivayetleri çeşitli isnadlarla Abdürrezzâk, Süfyân es-Sevrî ve Taberî gibi ilk müelliflerin tefsirlerine girmiştir. Diğer taraftan, **garîbül-l-Kur'ân**'la ilgili açıklamalar konusunda pek çok eser ve risâledeki rivayetler onun vasıtasıyla İbn Abbas'a kadar ulaşmaktadır. Tefsire dair Atâ'dan gelen rivayetlerde, ilk devirdeki tefsir anlayışı saf ve sade bir şekilde nakledilmekte ve dil inceliklerinden çok mânaya önem verilerek ilâhî maksadın anlaşılmasına yönelik bir gayret görülmektedir. Özellikle garîb kelimelere getirilen açıklıklar, âyetlerdeki fikhî hükümlerin anlaşılmasını kolaylaştırmaktadır.

Tanınmış hadis münekkithlerinden Yahyâ b. Maîn, Ebû Zûr'a ve İbn Hibbân'ın sika* olduğunu belirttikleri Atâ'nın başta Buhârî ve Müslim olmak üzere sahih hadis mecmualarında birçok rivayeti yer almaktadır. Bununla birlikte Atâ'nın rivayet ettiği **mürsel*** hadisler, Yahyâ b. Saîd, Ali b. Medîni ve Ahmed b. Hanbel gibi hadis âlimleri tarafından Saîd b.

Müseyyeb ve Mücâhid gibi tâbiînin mürsellerine nisbetle zayıf kabul edilerek pek tercih edilmemiştir. Buna daha çok, Atâ'nın herkesten rivayette bulunması ve bu hususta fazla titizlik göstermemiş olması sebep gösterilmektedir. Bunun yanında, hayatının sonlarına doğru kendisinde unutkanlık meydana gelmesi sebebiyle İbn Cüreyc ve Kays b. Saîd gibi bazı talebeleri, duydukları isnadların karışmaması için artık ondan hadis yazmamışlardır. Bundan, J. Schacht'ın ileri sürdüğü gibi, Atâ'nın son zamanlarında bazı görüşlerinin önemini kaybettiği anlaşılmaz. Gerçekte J. Schacht, Hicaz fıkıh ekolünün önde gelen bir temsilcisi olan, gerek İbn Abbas ve İbn Ömer gibi sahâbîler gerekse birçok fıkıh ve hadis imamı tarafından ilmî kudret ve fazileti takdir edilen Atâ'nın otoritesi hususunda şüpheler uyandırmaya çalışmaktadır. Aynı müellif, herhalde Atâ'dan gelen rivayetlerin bütünü üzerinde tereddütler doğurmaya yönelik bir gayretle, onun re'y ile hüküm vermekten çekindiğine dair rivayetlerin uydurma olduğunu ileri sürer (*EI*² [Fr.], I, 752). Atâ'nın nas bulunmayan konularda kendi ictihadına göre hüküm vermiş olması, onun mesnetsiz re'yi kötülemesine ve ondan sakınmasına engel değildir. Nitekim re'y taraftarı olmakla bilinen birçok selef âliminden re'y aleyhine de rivayetler nakledilmektedir. Schacht, Atâ'nın sünnete karşı tavrı hususunda şüpheler uyandırmak için de onun Hz. Peygamber ve sahâbeden gelen haberleri delil olarak ne ölçüde kullandığını tesbit etmenin güç olduğunu ve eğer kullanmışsa bunların muhtemelen mürsel hadisler olduğunu iddia eder. 200 kadar sahâbîyi görmüş bulunan Atâ gibi bir imamın hadisleri delil olarak kullanmada menfi tavır takınabileceğini ve hele bizzat kendisinin rivayet ettiği birçok münved ve sahih hadis varken olsa olsa mürsel hadisleri kullanmış olabileceğini düşünmek, gerçekten anlamsız görünmektedir. Özellikle nas bulunmayan bazı konularda Atâ'nın şahsî görüşlerini benimseyen İmam Şâfiî, tâbiîn arasında Atâ kadar hadise bağlı kalan bir kimsenin bulunmadığını belirtir (Beyhakî, I, 500). Diğer taraftan Schacht, bir kısım hadis münekkithlerinin Atâ'nın İbn Ömer, Ebû Saîd el-Hudrî ve Üsâme b. Zeyd gibi bazı sahâbîleri görmesine rağmen onlardan doğrudan hadis duymadığına dair ifadelerini aynı menfi maksat yönünde kullanmaktadır. Hz. Peygamber'den gelen rivayetlerin ona nisbetini kontrol hu-

susunda müslüman âlimler şüphesiz söz konusu müsteşriktir daha samimi, ciddi ve hassas idiler. Buna rağmen gerek bu hususta gerekse mürsel hadisler konusunda Atâ b. Ebû Rebâh'ı tenkit eden müslüman âlimler, aynı zamanda onun sika bir râvi ve büyük bir fakih olduğunu da belirtmişlerdir. O devirde müslüman hukukcuların saf dinî meselelerden teknik mânada hukukî meselelere kadar bütün konularla ilgilenmiş olmalarından hareketle, Atâ'nın kaynaklarda nakledildiğinin aksine, hac konusunda mütehasıs olmadığını ileri sürmek de isabetli değildir. Hac ibadetinin yerine getirildiği Mekke'de oturması ve rivayetlere göre yetmiş defa hac yapmış olması, Atâ'nın özellikle bu konuda bir fakih olarak akranlarından daha bilgili olması için yeterli bir sebep olsa gerektir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *et-Tabakât*, V, 467-468; Ahmed b. Hanbel, *Kitâbü'l-İlel* (nşr. Talat Koçyiğit—İsmail Cerrahoğlu), Ankara 1963, I, 47-48, 82, 134, 160, 254; İbn Kuteybe, *el-Ma'ârif* (Sâvî), s. 196; İbn Ebû Dâvûd, *Kitâbü'l-Meşâhif* (nşr. A. Jeffery), Kahire 1355/1936, s. 88; *el-Cerh ve't-ta'dil*, III, 330; Ebû Nuaym, *Hilye*, III, 310-325; Beyhakî, *Menâkıbü's-Şâfi'i* (nşr. Seyyid Ahmed Sakr), Kahire 1390-91/1970-71, I, 500-501; İbn Semure el-Ca'dî, *Tabakâtü fukahâ'i Yemen*, Kahire 1377/1957, s. 58; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil*, V, 179; Zehebî, *Tezkiretül-huffâz*, I, 98; a.mlf., *Mizânü'l-İtidâl*, III, 70; a.mlf., *A'lâ-mün-nübelâ*², V, 78-88; İbn Kayyim el-Cevziye, *İ'lâ-mül-muvakkî'in*, IV, 156; İbnü'l-Cezzerî, *Ğayetü'n-nihâye*, I, 513; İbn Hacer, *Tehzîbü't-Tehzîb*, VII, 199-203; Sezgin, GAS, I, 31; K. V. Zetterstéen, "Atâ", *IA*, I, 718; J. Schacht, "Atâ" b. Abî Rabâh", *EI*² (Fr.), I, 752.

İSMAİL CERRAHOĞLU

ATÂ EFENDİ TEKKESİ

İstanbul Kanlıca'da
XVIII. yüzyılda kurulmuş bir tekke.

Kanlıca'dan Kavacık ve Göztepe'ye giden eski dağ yolu üzerinde bulunan tekke kaynaklarda Mehmed Atâullah Efendi, Şeyh Atâ Efendi ve Şeyh Atâullah Efendi Tekkesi adlarıyla da anılır. Nakşibendî şeyhi Seyyid Mehmed Atâullah Efendi'nin (ö. 1789) muhtemelen 1750-1775 yılları arasında kurduğu tekkenin vakfiyesi ise Atâullah Efendi'nin damadı ve halefi Amasyalı Şeyh Ubeydullah Efendi (ö. 1826) tarafından tanzim edilmiştir. Tekke başlangıçta Nakşibendîye'ye bağlı iken 1868'den itibaren Halvetiye'nin Şâbâniyye koluna intikal etmiştir. 1905 yılında harap durumda iken